

Ontslag

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 4 mei 2005, ingekomen 6 mei 2005, met bijlage komt appellante in beroep bij deze Commissie tegen het besluit tot haar ontslag, haar bij brief van 29 maart 2005 gegeven. Bij aanvullend beroepschrift van 17 mei 2005 met bijlagen worden de gronden van het beroep aangevoerd. Bij nader aanvullend beroepschrift van 9 juni 2005 met bijlage wordt een nadere toelichting verstrekt.

Bij verweerschrift van 16 juni 2005 met bijlagen voert verweerster verweer tegen het ingestelde beroep.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden te Eindhoven ter zitting van 2 september 2005. Aldaar zijn verschenen:

- appellante;
- aan de zijde van verweerster, adviseur P&O, bijgestaan door haar gemachtigde.

Partijen hebben de zaak nader mondeling toegelicht, appellante aan de hand van een pleitnota.

De inhoud van voormelde schriftelijke stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

II. De vaststaande feiten

Appellante is in vaste dienst bij verweerster werkzaam aan een onder verweerster ressorterende school als docente Nederlands.

Vanaf 12 november 2001 is appellante onafgebroken arbeidsongeschikt voor de uitoefening van haar functie. De psychische belasting van het lesgeven is haar in de loop der jaren teveel geworden, als gevolg daarvan is zij arbeidsongeschikt geworden. Appellante deelde ter zitting mede dat zij het lesgeven heerlijk vond. Er waren volgens haar andere zaken aan de orde:

- Er kwam een andere directeur: dat is een grote schok voor haar geweest.
- Zij werkte op maandagavond tot 22.10 uur en moest de volgende ochtend om 8.30 weer lesgeven; zij had gevraagd of dat veranderd kon worden, maar dat kon niet,"
- Zij gaf in 2001 voor het eerst les aan een groep VSB-leerlingen: voorbereiden op scholing en beroep; zij had nog nooit zulke leerlingen gehad; zij wist niet eens dat ze bestonden; na een gesprek met de nieuwe directeur zou zij het volhouden tot de herfstvakantie, maar na de herfstvakantie bleek het niet geregeld te zijn.
- Zij had niet samen met haar collega waar zij veel mee samenwerkte, een groep op de taalschool.
- Zij gaf aan het begin van het schooljaar 2001 meer lessen dan behorend bij haar aanstelling van 0,8674; zij had dat aangegeven, maar dat kon ook niet direct veranderd worden.
- In haar privé-situatie had zij een moeilijke periode meegemaakt.

Vanaf mei 2002 was appellante in staat om werkzaamheden op arbeidstherapeutische basis te verrichten. Appellante is toen begonnen met het surveilleren bij examens. In juli 2002 is zij zich bezig gaan houden met de planning en het organiseren van het eindejaaruitstapje van het team VAVO. Vanaf september 2002 heeft appellante gedurende ongeveer een jaar administratieve/ secretariële werkzaamheden binnen verweersters organisatie verricht op arbeidstherapeutische basis, gedurende drie ochtenden per week.

In november 2002 heeft verweerster voorgesteld extern te zoeken naar een passende functie.

Verweerster stelde voor het reïntegratiebureau Loyalis in te schakelen. De administratieve werkzaamheden die appellante op dat moment op arbeidstherapeutische basis verrichtte zijn ingeschaald in schaal 5. Appellante was als docente ingeschaald in schaal 12. Met het oog op het vinden van werkzaamheden op het niveau van appellante heeft verweerster daarom voorgesteld extern op zoek te gaan naar een passende functie. Appellante ging hier echter niet mee akkoord.

Aan het begin van het schooljaar 2003/2004 is appellante weer les gaan geven voor 5,5 uur per week op arbeidstherapeutische basis. Dit is de reden waarom zij is gestopt met haar administratieve werkzaamheden. Na een paar weken is appellante hier weer mee gestopt, omdat zij het niet aankon. Het UWV heeft op 20 oktober 2003 een negatief functie-ongeschiktheidsadvies gegeven. De reden hiervoor was dat de arts van het UWV van oordeel was dat appellante op dat moment weliswaar ongeschikt was voor de functie van docente Nederlands, maar dat zij naar verwachting binnen zes maanden na die datum wel weer in staat zou zijn les te geven.

In december 2003 heeft het UWV appellante alsnog met ingang van september 2003 voor 65-80% arbeidsongeschikt verklaard. In het kader van de herbeoordeling WAO is het arbeidsdeskundig rapport van 11 december 2003 opgesteld.

Appellante is vervolgens vanaf februari 2004 tot september 2004 gaan werken in de infoshop van verweerster.

Op 29 juni 2004 heeft verweerster opnieuw een functie-ongeschiktheidadvies bij het UWV aangevraagd. Op 24 januari 2005 heeft het UWV een positief advies afgegeven. Het UWV is van oordeel dat appellante blijvend ongeschikt is voor haar eigen werk als lerares Nederlands. Daarop heeft verweerster op 29 maart 2005 het ontslagbesluit aan appellante toegezonden waarbij het dienstverband per 19 augustus 2005 wordt beëindigd wegens ziekte, als bedoeld in artikel H-57, aanhef en sub d, van de CAO-BVE.

Van dit besluit is appellante tijdig in beroep gekomen.

III. De grond van het beroep

Als beroepsgrond heeft appellante het volgende aangevoerd:

Verweerster heeft gedurende de periode van het ziekteverlof geen, althans onvoldoende inspanningen verricht om appellante te laten reïntegreren.

Het volledige reïntegratieplan is gemaakt in juni 2002. Toen had appellante nog de verwachting dat zij weer zou kunnen lesgeven, al werd vanuit de Arbo-dienst wel geadviseerd om niet alleen lesgevende taken, maar ook andere taken te doen om het aantal lessen structureel te verminderen.

Vanaf september 2002 heeft appellante taken gedaan bij de coördinator van het V A VO. Appellante heeft zelfs een tijdje vervanger geweest van de examensecretaris. Appellante dacht dat zij wel nuttige dingen gedaan had, maar volgens mijn directeur kon appellante niet zelfstandig werken en had appellante problemen met collega's en leerlingen. (zie arbeidsdeskundigenverslag).

Naar haar, appellantes, idee heeft de directeur nooit een overleg met haar gehouden over haar functioneren bij deze arbeidstherapeutische werkzaamheden, laat staan dat hij blij was dat appellante weer werkzaamheden deed. Hij bemoeide zich er helemaal niet mee. De gesprekken met hem gingen altijd over het weer lesgeven op termijn; iets anders was niet mogelijk.

Appellante heeft ongeveer 20 gesprekken gehad met de bedrijfspsycholoog. Samen hebben zij besproken dat het beter is om in therapie te gaan bij een psychiater, omdat appellante helemaal vastgelopen was. De bedrijfspsycholoog heeft bericht aan haar directeur dat de gesprekken gestopt waren. Haar directeur vond het niet nodig om te vragen waarom dat gebeurd is.

Wat betreft het instellen van het tweede spoor door Loyalis kan appellante zeggen, dat zij dat in eerste instantie een goed idee vond. Daarover werd gesproken nog voordat appellante voor de eerste keer gekeurd was voor de WAO. Appellante moest echter een verklaring ondertekenen dat Landstede geen passend werk voor haar had. Dat heeft appellante geweigerd.

Het reïntegratierapport van 11 december 2003 geeft aan dat de school genoeg heeft gedaan. Volledigheidshalve wil appellante vertellen dat de rapportrice alleen met haar directeur en een medewerker van personeelszaken heeft gesproken. Appellante heeft niet het gevoel, dat zij een objectief oordeel heeft over de directeur. Bovendien hebben ze samen een plan bedacht waar appellante niet bij betrokken was. Appellante kreeg het achteraf te horen, toen zij haar rapport al klaar had. De volgende arbeidsdeskundige vertelde haar dat zo'n plan gedoemd was om te mislukken, omdat appellante er niet bij betrokken was geweest. Alle andere dingen die appellante genoemd heeft, zoals: bibliotheek, administratieve taken, remedial teacher, trajectbureau, medewerker bij bladen die uitgeeft, konden niet, want "als je beter bent, ga je lesgeven". Wat appellante gemist heeft op school, is, dat we met z'n allen om de tafel zijn gaan zitten om dit probleem op te lossen. Appellante heeft voorstellen ingediend, appellante heeft gesolliciteerd als remedial teacher binnen, maar er kon niets.

Er werd ook geen vervolg reïntegratieplan opgesteld, want appellante viel niet onder de Wet Verbetering Poortwachter.

Omdat appellante niet meer met haar directeur kon praten - het was te emotioneel voor haar,- heeft appellante zich gewend tot het hoofd van personeelszaken. Hij bezorgde haar het werk in de infoshop. Ook hier dacht appellante dat zij goed werk deed. Appellante heeft er met veel plezier gewerkt. Appellante had gesprekken met de projectleider over haar functioneren in de infoshop. Die gesprekken staan niet op papier, dat was niet nodig. Ook hier kreeg appellante achteraf te horen dat haar werk niet goed was. Appellante was verbijsterd. Appellante heeft de projectleider nog gevraagd hoe hij hier toe kwam, maar hij wilde geen gesprek meer, want hij had alles al gezegd, maar appellante luisterde niet. Appellante manipuleerde hem en hij wilde geen verslag van het gesprek maken. Later zei de UWV -arts, dat het werk in de infoshop niet goed voor haar was: teveel prikkels. Volgens appellante zou zij binnen de Landstede op een grotere administratie wel taken kunnen doen, als er een rustige werkplek is en appellante terug kan vallen op collega's. Daarom leek de baan in haar ook leuk toe. Appellante had dus duidelijk het idee dat appellante het niet alleen hoefde te doen.

Appellante denkt dat wel inspanningen heeft verricht, maar alleen gekeken heeft naar de school en niet gekeken heeft naar haar mogelijkheden. Dit komt duidelijk aan de orde bij de aangeboden

baan in Er is haar verteld dat er heel zorgvuldig gekeken is naar deze baan. Toen appellante een deskundigenoordeel bij het UWV aanvraag over deze baan, kreeg de arbeidsdeskundige te horen, dat de school zelf al twijfels had of dit een passende baan was.

Appellante erkent zelf ook niet altijd even tactisch geweest zijn, maar wil dat dan in aanmerking wordt genomen, dat appellante ziek was en nog altijd onder behandeling van een psychiater staat.

IV. Het verweer

Door verweerster is het volgende naar voren gebracht.

Appellante is tijdens de ziekteperiode begeleid door de bedrijfspsycholoog van verweerster. Zij heeft ongeveer 20 gesprekken met haar gehad

Verweerster heeft op 18 maart 2005 aan appellante aangeboden om een administratieve functie in te gaan vervullen. Het betreft een parttime-functie in schaal 5. Appellante heeft aangegeven de administratieve werkzaamheden in als te belastend te beschouwen Het UWV is op 31 mei 2005 tot het oordeel gekomen dat deze werkzaamheden niet passend zijn.

Verweerster heeft onderzocht of het mogelijk was appellante te plaatsen in In zal een functie kunnen worden gecreëerd in het kader van de uitvoering van de Wet kinderopvang, die op 1 januari 2005 in werking is getreden. De werkzaamheden zouden bestaan uit de administratieve verwerking van de bijdrage in de kinderopvang voor de werknemers van verweerster. De werkomstandigheden zouden echter voor appellante te veel belasting met zich mee brengen. De administratie zou namelijk ten eerste volledig moeten worden opgezet. Een structuur bestaat niet, terwijl appellante juist behoefte heeft aan vaste kaders en duidelijke opdrachten. Daarnaast zal naar verwachting een groot aantal werknemers bellen met vragen over de nieuwe regeling. Tevens zal het werk grote pieken en dalen vertonen. De aanvragen zullen immers allemaal in een bepaalde periode binnenkomen en verwerkt moeten worden. De functie is hierdoor in ieder geval zwaarder dan de functie in

Daarom heeft verweerster besloten de functie in niet aan appellante aan te bieden.

Verweerster heeft zich bij het besluit om de functie in niet aan te bieden ook laten leiden door het oordeel van de verzekeringsarts van het UWV, zoals omschreven in de brief van de arbeidsdeskundige, mevrouw, van 24 januari 2005. In genoemde brief staat dat: "De beperkingen die door de verzekeringsarts zijn vastgesteld zijn o.a. een urenbeperking van maximaal 20 uur per week (4 uur per dag), beperkt in het verdelen van de aandacht (niet teveel prikkels tegelijk). Beperkt in concentratie en herinnering, tijdsdruk op het eigen functieniveau is beperkt evenals conflicthantering, leidinggeven, geen veelvuldige storingen en onderbrekingen tijdens het werk en wenselijkheid van een voorspelbare werksituatie. Betrokkene heeft tevens de neiging de eigen mogelijkheden te overschatten".

Naar aanleiding van al het voorgaande heeft verweerster uiteindelijk de conclusie moeten trekken dat er geen passende werkzaamheden zijn voor appellante binnen haar organisatie.

Verweerster is van mening dat zij zich voldoende heeft ingespannen te trachten passende werkzaamheden voor appellante te vinden en tot reïntegratie te komen.

Verweerster wijst er op dat appellante geen enkel concreet voorbeeld noemt van een functie binnen verweersters organisatie die voor haar passend zou zijn.

Tenslotte gaat verweerster in op de opmerking van appellante over de herplaatsing van 90 mensen . Dit betrof docenten die les geven aan allochtone deelnemers. Door een terugloop van deze activiteiten zijn 90 arbeidsplaatsen komen te vervallen. Aan de betreffende personen is aangeboden zich bij te scholen met het oog op herplaatsing binnen het MBO als docent. De functie van docent is voor appellante niet passend. Slechts één van de medewerkers is herplaatst bij het trajectbureau. Deze medewerker vervult binnen de huidige functie van docent taken op het trajectbureau.

V. Het oordeel van de commissie

Ten deze is van toepassing artikel 20 van het Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid voor onderwijspersoneel primair en voortgezet onderwijs. Voor zover hier van belang luidt dit artikel: Lid 2 .Indien blijkt dat de betrokkene op grond van ziekten of gebreken is geraakt in een toestand van blijvende ongeschiktheid om aan de aan zijn functie gestelde vereisten te voldoen, kan hij worden ontslagen, mits:

c. er bij het bevoegd gezag voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn.

Lid 8. Ter beoordeling van de vraag of er sprake is van een situatie, als bedoeld in het tweede lid, onderdeel c, is vereist dat het bevoegd gezag door middel van een zorgvuldig onderzoek kan aantonen dat er voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn. Hiertoe onderzoekt het bevoegd gezag eerst of de mogelijkheid bestaat van plaatsing in een functie met passende arbeid, en

daarna, indien die mogelijkheid zich niet voordoet doch niet eerder dan na afloop van het eerste ziektejaar, in een functie met gangbare arbeid.

Het arbeidsdeskundig rapport van 11 december 2003 houdt voor wat betreft de reïntegratie-inspanningen van verweerster het volgende in:

“Naar mijn mening heeft de school tot dusverre genoeg gedaan om aan zijn reïntegratieverplichtingen te voldoen. Ze hebben een bedrijfspsycholoog ingeschakeld, de mogelijkheid geboden om in de arbeidstred te blijven in afwachting van herstel, de mogelijkheid geboden om weer les te geven en het 2^e spoor ingeschakeld. Ook nu zijn ze bereid om mee te werken door werkzaamheden aan te bieden op arbeidstherapeutische basis die verzekerde voorbereiden op terugkeer in het lesgeven”.

Op 19 juli 2005 heeft het UWV op verzoek van appellante aan haar bericht:

- “Op grond van de resultaten van ons onderzoek zijn wij van oordeel dat uw werkgever ten behoeve van u voldoende reïntegratie inspanningen heeft verricht.
- Alle mogelijkheden om de werknemer elders binnen verweerster te herplaatsen zijn onderzocht. Dit heeft, mede omdat functies niet als passend kon worden beschouwd, niet tot resultaten geleid. Binnen verweerster zijn thans geen mogelijkheden meer.”

De Commissie neemt in aanmerking dat bij het vinden van passend werk rekening dient gehouden te worden met de beperkte mogelijkheden van appellante. Hierbij heeft de Arbo-dienst een begeleidende rol vervuld. Zij moet een rustige werkomgeving hebben met niet te veel prikkel van buiten af. De administratieve functie te ervaren appellante zelf als niet geschikt nu zij zowel de telefoon moest bedienen en mensen aan de balie. Vooral als dit tegelijkertijd was.

Verweerster heeft voorts voldoende aannemelijk gemaakt dat binnen het onderwijs bij verweerster er geen zelfstandige functie van remedial teacher is. Deze werkzaamheden zijn gekoppeld aan de functie van docent en dus niet geschikt voor appellante.

Medewerker bij bladen was niet mogelijk omdat die werkzaamheden waren uitbesteed.

Voor inschrijving bij Loyalis bestaat een standaardformulier, waarop voorgedrukt staat dat intern is gekeken of er een passende functie beschikbaar is en dat dit niet het geval is. Verweerster heeft ter zitting meegedeeld dat aan deze opmerking niet betekenis moet worden verbonden dat appellante door akkoord te gaan met Loyalis ook instemde met het feit dat voor haar geen passende functie meer beschikbaar was. Niet gebleken is dat op dit punt toentertijd een discussie is gevoerd.

De Commissie is verder van oordeel dat verweerster voor wat betreft de werkzaamheden te een voldoende afweging heeft gemaakt van de mogelijkheden en onmogelijkheden van appellante om deze functie niet te kunnen vervullen.

Gezien de rapportages en hetgeen ter zitting nader naar voren is gebracht is de Commissie alles overziende van oordeel dat verweerster naar de maatstaven van de redelijkheid een zorgvuldig onderzoek heeft gehouden of er voor appellante reële herplaatsingsmogelijkheden zijn, dat echter niet tot het door appellante gehoopte succes heeft geleid.

De Commissie is dan ook van oordeel dat het beroep ongegrond moet worden bevonden.

VI. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs

verklaart het beroep ongegrond.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 2 september 2005 door mr. A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr. dr. B.J. van der Net, C.B.M. Evers, mr Th.M. Dorn en mr A.A.M. Mollee, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.P.G. van Eupen, secretaris.